

***EL COR ACABA ENCALLANT
EN LA SEVA FORMA HABITUAL***

*La transparència viatja al llarg dels seus braços
la transparència prolonga una vida sense amargor
és al fons del seu llac
un bocí d'ella mateixa envoltada d'ella mateixa
brollador de les ombres allau inimitable
l'ambre nu de la vida no ofereix més resistència*

*(Un esguard ens separa
un bon dia ens endola
perquè tu basteixes casa teva
amb tot el que jo ignoro de mi mateix)*

Juan Larrea

***Tombeau* per a una dama intermitent**

IMPRESSIONS I

*Senyora del Silenci
de la captivadora gàbia del
vostre cos
brotà
a través de la nit
prudent
un
ocell prest*

*(tendra sobre
el rostre prodigiós de la fosca
la vostra
veu
espargint perfumades
ales
de sobte escorta
amb peus
de sol pur*

la roent bellesa de l'alba)

e. e. cummings

Garoina

La pell primera era d'escorça, tu
hi posaves la mà, el palmell tan tebi.
Però te n'oblidaves, contemplaves
el cim de la muntanya enllà del bosc.

La segona era feta d'adamàntium:
l'aeròlit solcà, ardent, l'atmosfera
i per obra de l'home esdevingué
aquesta superfície impenetrable.

La tercera, de fina cel·lofana
transparent, crepitava a l'embat mínim
de qualsevol cop d'aire, o cap alè.

A dintre, la garoina migpartida
parava la carn lassa de la nafra
al rasclat inclement de la cullera.

veu balba, vela
buida de vent: abúlia;
boira, vel vague;
buc de breu voga vana;
bassal: bava esbravada

Estilet

No ho veus, com amb els mots m'automutilo,
com m'escapço trossets de cos, i membres
sencers, si cal, i amb gest servil te'ls brindo
perquè hi matis la gana, si és que en tens?

«Sí, sí, d'acord», et dic, «a mi també»;
«no, ja em va bé, si tu t'ho estimes més».
Com a últim recurs, quan perdo els nervis,
et dic, «soc teva»; et dic, «t'estimo, i tu?»

I tu em respons que esclar i gires el full
del diari, o canvies de canal:
tot t'interessa, no et vols perdre res.

I jo m'escapço encara amb el silenci,
desisteixo dels gestos, del desig,
i enyoro un paradís on tu no hi eres.

solcs calcats, canyes
cautes, cruïlla: equívoc
aquí (quec, acre):
cau de cucs, clot de quina
carn —o caca— calenta

Branca

Jo no soc l'arbre esponerós ahir
que va migpartir el llam a dalt del cingle:
soc la branca que un dia qualsevol,
a força de bufar, en va esqueixar el vent.

No jec pas a cinc brases de fondària
sinó en un fred abisme sense llum,
ni em transformo en cap cosa rica o rara:
immòbil, m'esllangueixo, i em dissolc.

Els peixos em devoren brots i fulles
i em deixata la sal tots els teixits:
el poc que quedi, s'ho endurà el corrent.

Passen els mariners sense saber-me,
a terra ja ningú em troba a faltar:
generós com el mar, m'acull l'oblit.